

A woman is shown from the chest up in profile, facing right. She is wearing a white, long-sleeved, textured knit top and a dark blue sweater underneath. She is carrying a large, light blue handbag with a crocodile or alligator skin texture. The background is a warm, golden-yellow gradient.

Gillian
Harvey

KIOKAN

Šťastný omyl

Je na čase věci pořádně rozhybat...

Copyright © Gillian Harvey 2021
Translation © Nikola Polzerová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PERFECT ON PAPER
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.,
přeložila Nikola Polzerová
Redakce Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-009-2

*Mým úžasným dětem
Lily, Joemu, Timovi, Evie a Robbiemu*

Kapitola 1

„**A** blahopřeu Willovi k dalšímu vítěznému soudu!“ zvolal Nigel. Ostré světlo zasedací místnosti mu dopadalo přímo na plešatou hlavu, díky čemuž vypadal jako tlustý anděl se svatozáří. „Dobrá práce.“

Zbytek čtyřčlenného osazenstva poslušně zatleskal, zatímco Will vyskočil na nohy a samolibě se uklonil. Clare se musela držet zuby nehty, aby nepřeskočila stůl a jednu mu nevrazila. Úžasný soudní proces postavený na vyvrtnutém kotníku paní Jonesové firmě vynesl dvě stě liber, což její oddělení stihlo vydělat před snídaní. Přesto zanedbatelná výhra bůhvíproč přesunula její prezentaci na samý konec porady.

„Takže to je asi všechno!“ zakončil Nigel, nato se s námahou postavil, až jeho kožená židle zavržala. Kus nábytku změřil přísným pohledem, aby každý pochopil, co podezřelý zvuk způsobilo. Pak mrkl na hodinky a oznámil: „Dvě hodiny odpoledne.“ Zněl tak vážně, že se Clare rozhlédla, aby se ujistila, že nikoho z kolegů neprohlašuje za mrtvého.

„Ehm,“ nepatrně zvýšila hlas. „Nigele, myslela jsem, že ještě projdu hodnoty z převodů vlastnických práv za poslední čtvrtletí.“ *Koneckonců moje oddělení má na svědomí více než sedmdesát pět procent z celkového obrátu.*

Nigel se tvářil zmateně, jako kdyby ji viděl poprvé v životě. „No, ach jo... ano, samozřejmě. Takže, všechno v pořádku?“

„Ano, naprosto, vlastně jsme –“

„Skvělé, skvělé,“ Nigel mávl rukou, jako kdyby chtěl odehnat otravnou mušku. Nejspíš mu nedošlo, že právě jedná

s jednou ze svých nejloajálnějších zaměstnankyň. „Co kdybyste mi to sepsala do zprávy, abych se na to pořádně podíval?“

„Samozřejmě,“ odpověděla a složku v ruce sevřela tak pevně, až jí klouby na prstech zbělaly.

Skutečnost, že třikrát v řadě dali na frak konkurenci, nebyla evidentně ani zdaleka tak důležitá jako fakt, že Will pomohl paní Jonesové vyhrát žalobu proti staviteli, který nechal (údajně záměrně) uprostřed ulice ležet dřevěné prkno, aby o něj zakopla.

„Zlepší se to,“ chlácholila ji Ann, když se Clare vrátila do kanceláře. Trefně napodobila americký akcent, díky čemuž zněla jako postava ze seriálu z právního prostředí. „Jakmile začneš vlastníky domů posílat před soud a sdírat z kůže.“

„Jo,“ ušklíbla se Clare. „Hádám, že chození do práce a dření do úmoru není tak sexy jako producírování se v padnoucím obleku po soudní síni,“ odfrkla si a v rozpacích zatáhla za okraj své seprané halenky.

„Hele, netrap se tím. Až zkontroluje příjmy, rychle se mu rozsvítí,“ uklidňovala ji kamarádka a pohladila ji po rameni.

Clare o tom pochybovala. Ve firmě pracovala už celou dekádu a čtyři roky patřila mezi blízké spolupracovníky, Nigel však její přítomnost, sobotní přesčasy i nekonečné večerní hovory bral stále jako samozřejmost.

Will nastoupil před půl rokem. Přišel nově kvalifikovaný mladý muž s vytříbeným vkusem, který si kariéru právníka nejspíš představoval jako vystříženou z televizních seriálů. Obleky šité na míru, ostře sledované soudní procesy a po práci půvabné ženy, nabízející se nad sklenkou tequily v potemnělém baru.

Leda tak v Hollywoodu nebo v Chicagu, pomyslela si Clare, v Anglii to však chodí jinak.

Nigel, její šéf a milovník soudních tahanic, si vzal Willa pod ochranná křídla a věštil mu zářnou budoucnost nebo

minimálně partnerskou spolupráci. „Řekl mi, že mě bere jako syna, kterého nikdy neměl,“ pochlubil se jí nedávno Will.

„To je milé,“ odpověděla, na jinou reakci se nezmohla. Možná se měla zmínit, že Nigel ve skutečnosti syna má a že je navíc úspěšným účetním.

„Vsadím se, že si Nigel moji zprávu ani *neotevře*,“ stěžovala si později Clare svému manželovi Tobymu, zatímco si v kuchyni vychutnávali zaslouženou sklenku červeného vína. „Myslí jenom na soud. Dokonce se na Willovy výkony chodí dívat. Jeho *vycházející hvězda*.“

„Aha.“ Toby zíral na svůj odraz v prosklené troubě a uhlazoval si neposedný pramínek vlasů. „Zajímavé.“

„Toby?“

„Ano?“

„Můžeš se na mě aspoň podívat, když s tebou mluvím?“

„Promiň.“ Přitočil se k ní. V modrých očích se mu odrážela panika. „Ale prostě... no, strašně mi leze na nervy ofina. Sotva se dokážu soustředit na něco jiného, chápeš?“

Napadlo ji, zda manželovi z nedávného povýšení nepřešskočilo. Po několika poklidných letech uvádění ranní show na regionální televizi dostal šanci stát se členem týmu celonárodní televizní stanice ITV.

Kvůli tomu musel dvakrát až třikrát týdně časně zrána cestovat do Londýna – někdy na něj čekalo černé nablýskané auto, jindy vzal za vděk vlastním vozem, aby „se vyhnul špičce“. Byl sám sebou posedlý a častokrát se nahlas ptával, „jak by se asi zachoval Toby?“, a to hlavně při důležitých rozhodnutích, jako zda si vzít odvážné červené ponožky nebo zvolit klasiku v podobě šedých.

Jednou za čas se mu poštěstilo stát přímo před kamerou. Minulý týden udělal rozhovor se ženou, která byla přesvědčená, že je zamilovaná do pokojové rostliny.

„Copak to nechápeš?“ utrl se na Clare, když si ho kvůli tomu dobírala. „Tohle může být první krok směrem k seriózní novinářině! Povídá se, že bych v budoucnu mohl mít svůj vlastní pořad.“

„Tvoje ofina je v pořádku,“ řekla mu nyní netrpělivě, aby od vlasů konečně odtrhl oči.

„Víš to jistě? Nevypadám jak z devadesátek?“

„Ne! Každopádně, co bych podle tebe měla udělat?“

Nastalo ticho.

„Lasagne?“ odvětil nejistě.

„Cože?“

„Lasagne.“

„Toby! Já vůbec nemluvila o... Mluvila jsem o práci, krucinál!“

„Promiň! Promiň.“ Ruka se mu znovu vyšvihla k hlavě.

„Podívej, já tě poslouchal. Jen zkrátka...“

„Ale ve skutečnosti neposlouchal, že jo?“

„Ne. Trápí tě, ehm, problém v práci. Takže...“ Následovala dlouhá pauza, až se Clare lekla, jestli manžel neupadl do kómatu. „Podle mě by ses měla řídit tím, co cítíš uvnitř. Co ti radí instinkt,“ dokončil konečně a pro zdůraznění si poklepal na spánek.

„Hmm.“ Zamyslela se nad tím, co by se stalo, kdyby se skutečně nechala vést instinktem. Ve své pozici úspěšné, zaneprázdňené právní poradkyně měla většinou perfektně jasno v tom, jak by se chtěla zachovat, avšak v zájmu kariéry od toho musela nejdnou upustit.

„Každopádně,“ pokračoval Toby. „Zkus si s tím nelámat hlavu.“ Poplálal jí po noze a vrátil se k uhlazování účesu. „Je to jen práce.“

Co se stalo s tím pozorným, vcelku ambiciózním mužem, kterého si před patnácti lety vzala? Chlapcem s kytarou, který se jí dvořil na vysoké? S mužem, který – než se vetřel do přízně béčkových celebrit – byl její spřízněnou duší?

Před šesti krátkými měsíci začal s přísným režimem péče o tělo, které by mu mohl závidět leckterý model. Speciální šampóny, nekonečné množství krémů na obličej. Jednou ho dokonce načapala, jak si její pinzetou na obočí vytrhává chlupy z nosu.

„To je nechutné!“ rozčílila se a pinzetu mu vytrhla z ruky. „Sežeň si vlastní!“

Podíval se na ni a v očích se mu leskly slzy. „Ale já zítra natáčím!“

„Bože, vždyť kvůli tomu nemusíš hned brečet!“

„Já nebrečím!“

Byl natolik zabraný do svého vzhledu, že jí nevěnoval ani špetku pozornosti. Více než manželka ho zajímala jeho vizáž.

„Co cítím uvnitř ohledně *čeho*?“ zkoušela ho.

„Ohledně... však víš... toho problému v práci.“ Jeho obličej, který vyrazil každou emoci, neskrýval zděšení.

„Toby,“ řekla a lehce se k němu naklonila. „Vůbec jsi mě neposlouchal, že je to tak?“

„Já...“ chtěl se začít hájit.

Vtom však bouchly vstupní dveře. Alfie se vrátil z fotbalového tréninku. Čtrnáctiletý syn, který přerůstal všechny vrstevníky, nakoukl do kuchyně. „Co je k večeři?“ zeptal se.

Vždyť od rodiny ani tolik nechtěla, bědovala později Clare, když vztekle míchala omáčku. Jen občasné povšimnutí, že je tam s nimi, že *existuje*. Dokonce i jejich dcera Katie, která do doby, než před půl rokem oslavila dvanácté narozeniny, stála vždy na její straně, se jí bůhvíproč odcizila. Oplývala hormonální lhostejností, typickou pro mladé slečny, které měly alespoň tu slušnost s podobnými manýry počkat do puberty.

Clare zvedla oči a zachytila svůj odraz na kovové digestoři. Šmouha skládající se z našedlé pleti, červeného nosu – který nabyl tmavé barvy pokaždé, když se ocitla ve stresové situaci – a zplihlých hnědých vlasů. Každé ráno se pomocí

tužidla a fénu snažila vlasům dodat objem, ale stejně jí účes po obědě zase povadl jako nepodařené suflé nebo jako buchta, kterou hospodyně vytáhne z trouby příliš brzy.

Měla by si vzít příklad z Tobyho a také na svém vzhledu zapracovat. Clare však na nějaké zkrášlování neměla čas! Jak si mohla dovolit plácát masky na obličej nebo chodit na manikúru, když se musela starat o další milion věcí? Nebyla přece žádný David Copperfield ani zatracená Angelina Jolie.

„Katie,“ zavolala na dceru. „Nechtěla bys mi přijít pomoci s příbory?“

Ticho.

Nakonec si Clare při prostírání musela vystačit sama, přičemž nože a vidličky pokládala na stůl pravděpodobně s větší agresí, než bylo nutné. Jako výraz pomsty položila vedle Tobyho talíře vadnou vidličku, která měla jeden zub ohnutý, jelikož ji Alfie kdysi použil k opravě starého mobilu.

To má za to.

„Večeře je na stole!“ zvolala a všeobecná hluchota rodiny jako by se rázem vyléčila. Dosedli na místo a vedle talířů položili mobily, které je měly ochránit před hrozící konverzací.

„No teda, jídlo vypadá skvěle,“ pochválil ji Toby zvesela, když sklopil zrak k talíři plnému mletého masa, bramborové kaše a mrkve. „Jenom...“

„Jenom co?“

Toby evidentně nepostřehl tón jejího hlasu, protože bez obav pokračoval dál. „Jenom... Měl jsem za to, že budeš dělat lasagne.“

Kapitola 2

„Ale no tak,“ zaúpěla Clare a znovu otočila klíčkem v zapalování. Ani náznak života. Zkontrolovala čas a zhrozila se. Dneska se nemohla zpozdit – už tak se nestihla pořádně připravit.

Toby se z příjezdové cesty vyřítil přede dvěma minutami v novém stříbrném mercedesu, který si pořídil, aby udržel krok s ostatními kolegy. „Přidělili mi vlastní parkovací místo,“ obhajoval před několika týdny svůj nákup. „Je na něm napsané mé jméno. Teda moje iniciály... Nemůžu přece parkovat obyčejné volvo vedle Samanthina luxusního vozu značky Bentley!“

Kvůli enormní částce musela Clare odložit opravu svého otřískaného vozu. („To bude dobrý,“ prohlásil Toby světácky. „Ta ojetina má v sobě ještě spoustu šťávy... A to auto taky! Ha ha!“)

Přesně takový vtíp utrousíte, když od někoho potřebujete podepsat úvěr na čtyřicet tisíc liber.

Zatímco ona se stále vzpamatovala z rány, která byla zasazena jejich bankovnímu účtu, on požádal svou asistentku, aby mu pomohla obstarat zcela nový šatník od značek, jejichž jména Clare v životě neslyšela. „Přece nemůžu chodit v těch starých hadrech,“ vysvětloval. „Nejsou moderní, nejsou dost *in!*“

Když pak uviděla účtenku, zatočila se jí hlava. Peníze, jež jeho sekretářka vyhodila za oblečení, které podle jejích slov odpovídalo „nejnovějším trendům“, by stačily ke koupi docela slušného ojetého auta.

Clare si sice nebyla jistá, co si má myslet o květovaných košilích a špičatých botách, které Tobymu jeho dvacetiletá asistentka Hayley vybrala, musela však uznat, že mu to velmi slušelo. Přednedávnem navíc shodil přebytečná kila – kalhoty mu lichotivě obepínaly zadek a zastrčená košile prozrazovala, že po větším břišku, kvůli kterému si ho ráda dobírala, není ani památky.

Přestože byl myšlenkami většinu času mimo, pomalu připomínal Tobyho z dob, kdy spolu vyrazili na první rande – mladý, silný, energický – s tím rozdílem, že nyní vlastnil méně triček s logy kapel a více manžetových knoflíčků ve tvaru květin.

Nejspíš by ji manželova transformace těšila, kdyby to celé podstupoval kvůli ní. Ale kdykoliv se k němu přiblížila, vyskočil jako čertík z krabičky – jako by ho místo jemného štípnutí do zadku zasáhla elektrických proudem. Když se k němu včera přikradla, zatímco naléval kávu, málem si polil rukáv.

„Hele!“ vyjel na ni zbytečně zprudka. „Ne v *kuchyni!*“

Od muže, který v rámci předehty – v dávné minulosti, když si sex užívali několikrát do týdne – předstíral soulož zezadu, kdykoliv se manželka ohnula k myčce, takové prohlášení znělo mírně řečeno zvláště. Začala žárlit na Hayley, protože s Tobym trávila více času než ona.

Děti odešly na školní autobus úderem osmé hodiny. Obě samozřejmě vehementně odmítly polibek na rozloučenou. Kdysi bez ní ty malé potvory neudělaly ani krok, posteskla si v duchu Clare. A nyní pro ně byla letmá pusa na tvář nejenom nežádoucí, ale dokonce *nechutná* – jak poznamenala Katie, když onehdy při odchodu z domu svou líci před matkou nestihla uchránit.

Clare napočítala do třiceti a znovu otočila klíčkem. Pořád nic.

Hodiny ukazovaly tři čtvrtě na devět. Kdyby vyrazila hned, stihla by do práce přijet na půl desátou. Jenže už nyní

věděla, že to nestihne. Vystoupila z auta do mrazivého rána a z místa spolujezdce sebrala starou plátěnou tašku plnou důležitých dokumentů.

Jedna z výhod bydlení u hlavní silnice, napadlo ji, když se při chůzi v lodičkách s jehlovými podpatky snažila udržet balanc, spočívala v tom, že co nevidět narazí na přímou autobusovou linku do centra. Dojít na zastávku obvykle netrvalo déle než pět minut. Pokud bude mít štěstí, autobus na sebe nenechá dlouho čekat a ona do práce dorazí těsně před domluvenou schůzkou.

Když zahrnula za roh, uviděla na zastávce postávat tři osoby. Dva studenti a jeden obtloustlý, šedovlasý muž v přišplášti, ze kterého mu vykukovaly holé nohy v holínkách. Byl na něj znepokojivý pohled.

Tašku s dokumenty si musela přivinout k hrudi jako dítě, jelikož hrozilo, že se jí drahocenná práce vysype na chodník. Proč nepatřila mezi ženy, které si pro každou příležitost pořídí příslušné zavazadlo? Proč s sebou všude tahala plátěnky? Nešlo jí to na rozum. Když před pár dny jednu vyprázdnila na stůl, vedle papírů a dvou okousaných tužek z ní vypadly také staré plavky, otlučené potápěčské brýle a nahromaděný písek.

Zoufale potřebovala zajít na nákup. Možná by jí Tobyho asistentka pomohla vybrat „něco stylového“. Tedy pokud jim ještě zbyly nějaké peníze. Jenže kvůli manželově snaze udržet tempo s nejlivnějšími lidmi z televize si na kvalitní brašnu musela nechat zajít chuť.

Znovu se zamyslela nad Tobyho proměnou. Nedělal si absolutně žádné vrásky s tím, zda veškeré úspory utratí za zbytečnosti, zatímco ona se zdráhala poříditi si nové boty a právní spisy nosila v tašce, která by se spíše hodila k přenášení brambor. Dříve měli na všechno stejný názor, nyní se však zdálo, že se jejich priority značně rozcházejí.

Když „pracovní tašku“ převázela v autě na sedadle spolujezdce, nijak se nad tím nepozastavovala. Teď si však

s bolestí v srdci uvědomila, jak neprofesionálně musí vypadat. I ten podivný exhibicionista v přšiplášti držel v ruce kožený kufřík.

Na silnici vedle chodníku panoval čilý provoz a auta projíždějící kalužemi jí zmáčela silonky. Pak zaslechla příjezd většího vozidla. Ohlédla se přes rameno a velmi se jí ulevilo, jelikož k zastávce přijížděl městský autobus.

Měla před sebou jen posledních pár kroků – zvládla to. Šikovně ustoupila stranou, a dokonce se jí podařilo uniknout většímu cákanci vody, když autobus ztěžka zabrzdil u obrubníku.

Že by vše zlé bylo pro dnešek zažehnáno?

Jako první do vozidla nastoupili studenti. Zběžně na řidiče zamávali průkazkami a pozornost opětovně obrátili k mobilům. Pak přišel na řadu exhibicionista, jehož plášť se při výstupu do schodů nebezpečně vyhrnul.

„Máte průkazku, chlape?“ zeptal se ho řidič.

„Promiňte?“ Exhibicionista se k němu naklonil a podržel se za ucho.

„Můžu vidět vaši průkazku? Chápete, ne?“

„Vaši... co?“

„Jestli může vidět vaši PRŮKAZKU!“ zakřičela za ním Clare. Byla čím dál nervóznější.

„Ach, opravdu? Moc se omlouvám!“ Exhibicionista si plášť přitáhl pevněji k tělu. „Myslel jsem, že ten kabát zakryje všechno.“

Potom už jí nestálo nic v cestě. Zvedla nohu ke schůdku, jenže v tu chvíli se před ní dveře autobusu se syčením zavřely. Stála tak blízko, až jí gumové těsnění téměř zavadilo o nos. „Počkejte!“ vykřikla a dlaněmi udeřila do dveří. Vždyť ji ten řidič přece musel vidět!

Muži za volantem mohlo být sotva dvacet, vlasy měl schované pod čepicí a na bradě mu rostl porost tak hustý, že by mohl skýtat domov pro několik ohrožených druhů živočišné říše. Na očích měl brýle s tmavými skly, a zatímco Clare

bušila do dveří, všimla si, že má v uchu malé bílé sluchátko. „Hej!“ ječela. „Hej!“

Řidič ji vůbec nezaregistroval, zatlačil řadicí páku dopředu, autobus se rozjel a jedno z kol jí k nohám chrstlo pořádnou dávkou studené blátivé vody.

Nemohla popadnout dech. Nechápatě ustoupila a narazila do postarší ženy v červené bundě, která z vozidla vystoupila. „Promiňte,“ omluvila se Clare. Klopýtla a málem upustila tašku s dokumenty. „Věřila byste tomu? Měl v uších sluchátka. Mají to vůbec povolené? To pochybuju, vždyť je to nebezpečné!“

Starší dáma jí věnovala dlouhý pohled. Povzbuzená pozorností se Clare k nové spojenkyni spiklenecky naklonila. „No, ten ještě uvidí.“ Cítila, jak v ní vře nahromaděný vztek. „Zapamatovala jsem si poznávací značku, takže si hned postěžuju vedení.“

Ženiny vodnatě modré oči si ji podezřívavě měřily. Když si uvědomila, že Clare od ní očekává nějakou odpověď, uvážlivě přikývla a zkřiveným prstem si poklepala na nos. „Jarní cibulka!“ řekla a dychtivostí vykulila oči. „Jarní cibulka a kapka červeného vína! V tom tkví to tajemství. V tom tkví to tajemství!“

Když konečně dorazila do firmy, Nigel jako na potvoru postával u recepcce. Měla zpoždění, byla zmáčená a k tomu ještě o dvacet dva liber a padesát centů chudší, jelikož si musela vzít taxíka. „Já za to nemůžu,“ bránil se řidič, když se ohradila vůči výši jízdného. „Musím se přece nějak uživit.“

„Všechno v pořádku, Carol?“ zeptal se šéf, když vkročila do budovy. Z plátěné tašky jí kapala voda, vlasy se jí lepily k hlavě a silonky měla poseté blátivými cákanci.

„Ano.“ Nezmohla se ani na to, aby jej opravila, že se jmenuje Clare. „Ano. Omlouvám se, že jdu pozdě...“

„Ach!“ vydechl a podíval se na hodinky. „To mi vůbec nedošlo.“

Naštěstí se jí podařilo dostat se do kanceláře a sundat špinavé silonky dřív, než dorazil Stefan Camberwaddle. Ještěže se před pár dny oholila, takže ačkoliv na omak byly její nohy jako smirkový papír, na oko vypadaly hladce. Vzhledem k tomu, jak celý den začal, brala tento fakt jako neuvěřitelné vítězství.

Přestože hlavní náplní její práce bylo řešení drobných transakcí mezi běžnými vlastníky, v posledních měsících začala zabředávat do komerčnějšího prostředí. Převody vlastnických práv se zabývala více než deset let, proto ji těšilo, že se nyní může věnovat odlišným problémům. A k tomu získala Stefana – nejlukrativnějšího klienta. Dříve měla na starosti jen jeho osobní vlastnictví – které samo o sobě s sebou přinášelo mnohé výzvy – ale teď ji chtěl zapojit i do svého podnikání. Do své multimilionové společnosti.

Když ji v telefonu prozradil výši zálohy, málem z toho omdlela. Strč si svoje číslka za klobouk, Wille, radovala se. Dostane prémie, a navíc ji třeba konečně povýší. Nigel jí služební postup sliboval už více než dva roky.

Po krátkém souboji s hřebenem a fénem se Clare na toaletě podařilo dostat vlasy víceméně pod kontrolu. Dokonce si na rty nanesla zvláště chutnající rtěnku, kterou našla na dně plátěné tašky. Takže když o něco později Ann doprovodila pana Camberwaddlea do její kanceláře, vypadala zase jako člověk.

„Dobrý den, pane Camberwaddle,“ pozdravila, vyskočila na nohy a nabídla mu pravici. „Jak se máte?“

„Říkejte mi Stefane, prosím.“ Ze široka se usmál a odhalil řadu oslnivě bílých zubů, až bezděčně zamrkala. „Je vše v pořádku?“ strachoval se, protože mu neušlo, jak se jí chvěje ruka. „Jste velmi bledá.“

„Lalala, dvoumilionový obchod, lalala, dvoumilionový obchod,“ zpívala si pod nosem, když si o hodinu později sebevědomým krokem vykračovala za šéfem. Slova sladila s melodií staré odrhovačky a nyní ji nemohla dostat z hlavy.

Dveře od Nigelovy kanceláře byly pootevřené, proto lehce zaklepala a strčila hlavu dovnitř. Naskytl se jí výhled na Nigela nakloněného nad stolem s propiskou v ruce a s nosem přilepeným k poznámkovému bloku.

Naproti němu seděl Will a navrhoval způsoby propagace. „Vizitky na nemocničních recepcích,“ říkal zrovna. „A třeba nějaké letáčky, které bychom mohli strčit za stěrače zaparkovaných aut.“

„Ehm, Nigele... Pane Manne?“ ozvala se a lehce zvýšila hlas.

Oba muži nadskočili, jako kdyby je nachytala při něčem nezákonném. Nato si Nigel odkašlal. „Clare!“ zvolal a pro jednou si její jméno nespletl. „Co pro vás můžu udělat?“

„Jen jsem se chtěla pochlubit, že schůzka s panem Camberwaddlem – však víte, s tím realitním magnátem – dopadla nad očekávání.“

„Ach tak, dobrá práce, dobrá práce,“ odpověděl šéf nepřítomně.

„Vlastně by nás chtěl –“

„Omlouvám se, promiňte,“ skočil jí do řeči, odložil propisku a prsty si zatlačil na kořen nosu. „To jsou samozřejmě skvělé zprávy, ale zrovna jsme s Willem něco řešili.“

„Jsme zabráni do myšlenkové mapy,“ vysvětlil Will ochotně. „Reklamní strategie, víš? Snažíme se firmě vydělat velký balík peněz.“

„Aha, rozumím... no, jen jsem chtěla –“

„Šlo by to udělat tak,“ přerušil ji opětovně Nigel a počastoval ji napjatým úsměvem, který použije dědeček při jednání s otravným vnoučetem, „že byste se za mnou zastavila později, nebo ještě lépe – že byste mi to sepsala do zprávy? Nechceme narušit ten... no...“, podíval se prosebně na Willa.

„Brainstorming,“ dokončil za něj kolega. „Jde o jednu ze strategií, kterou využívají ti nejúspěšnější manažeři.“ Rozeplnul si knoflík od saka a opřel se do židle. „Sepiš nápady na papír a vzejde z toho genialita!“ zazubil se bez špetky ironie.

„Takže, jestli můžu poprosit,“ Nigel na ni pokýval hlavou tak vehementně, jako kdyby ji chtěl z místnosti dostat silou mysli.

„Jasně,“ zamumlala. „Jasně, žádný problém.“

Jen co za sebou zavřela dveře, Will byl už zase v ráži. „Defibrilátory! Mohli bychom naše jméno natisknout na defibrilátory!“

Kapitola 3

Clare o obědové pauze stála ve frontě v místní kavárně, v ruce svírala termohrnek a netrpělivě čekala na své cappuccino. Do konce přestávky zbývalo deset minut – za normálních okolností by měla spoustu času, jenže barista se z neznámého důvodu rozhodl, že zákazníci před ní na pěně cappuccina vytvoří umělecké dílo. Nejspíš však neměl svůj den. Každých pár vteřin si hlasitě povzdechl, nepovedený design odstranil, přidal novou vrstvu mléčné pěny a opětovně se chopil syπάtka s čokoládou.

Tuto kavárnu zvolila záměrně, jelikož většinou nabízela rychlý servis. Když měla víc času, ráda navštěvovala malou čajovnu na rohu ulice, sedla si do zadní části podniku a zapisovala si do sešitu. Žádnou právníčinu. Básničky. Letitý ošuntělý sešit používala už od vysoké. Psaní básniček bylo její tajné potěšení a způsob, jak se uvolnit.

Jednou její zápisky padly do rukou Tobymu. „Co to je?“ ptal se. „Texty písniček nebo co?“

Zpanikařila – jako kdyby si chtěl přečíst její tajný deník. „Nic to není. Vrať mi to!“ rozohnila se a zněla při tom jako pětileté děcko.

Styděla se za ně. Kdo v dnešní době píše básničky? Navíc byly velmi osobní.

„Prosím vás,“ ozvala se dívka čekající na horký nápoj. „Vypadá to opravdu skvěle. Vezmu si to tak, jak to je.“ S omluvným výrazem se ohlédla přes rameno na rostoucí frontu zákazníků. Perfektní hříva blond vlasů jí elegantně sklouzla z ramen. „Je to přece jenom káva,“ dodala ještě.

Promluvila, zrovna když dohrála písnička, takže její slova uslyšel nejen barista, ale také starší, vyzábly muž u pokladny, který ji obdaroval nevraživým pohledem, jako kdyby plivala na dobré jméno podniku. Do prvních taktů následující skladby se v kavárně rozhostilo trapné ticho.

Když byl barista se svým výtvozem konečně spokojený, narovnal se a podal nápoj dívce, která se při pohledu na složitý květinový obrazec rozzářila.

„Tak na tohle si opravdu stálo za to počkat,“ zkonstatovala a otočila se na Clare, aby jí (nyní už pravděpodobně studené) cappuccino ukázala. Držela jej jako nějaký vítězný pohár.

„Pěkné,“ procedila Clare skrz zuby.

„Pro naše nejlepší zákaznice cokoliv,“ kasal se barista a smekl před blondýnou čepicí jako kominík z devatenáctého století.

Při těch vzácných příležitostech, kdy si Clare mohla dopřát něco jiného než instantní kávu zalitou vodou z firemní konvice zanesené vodním kamenem, si kávu ráda nechala ozdobit. Podívala se na hodinky. Měla už jen pět minut. Dnes se musela obejít bez ozdob, jinak riskovala, že přijde pozdě.

„Cappuccino, prosím,“ objednala si, připravená odmítnout jakékoliv nadstandartní služby, zvláště ty se složi-

tým designem. „S sebou.“ Podala obsluze bílý termohrnek s notičkami, který jí minulé Vánoce darovala Ann.

„Jasně,“ zněla odpověď. Barista si chvíli pohrával s nere-zovým udělátkem, nato nalil do termosky uvařenou kávu a navrch přidal mléčnou pěnu. Pak nápoj bez většího zájmu položil před zákaznici. „Tady máte.“

„Promiňte,“ ozvala se Clare, které se zmocňoval neúměrný vztek. „Nenabídl jste mi žádné sypání!“

„Aha, to se moc omlouvám.“

„A nabídnete teda?“

„Ano, samozřejmě. Přála byste si nějaké sypání, madam?“ zeptal se se značnou ironií v hlase.

„Ne, děkuju. Takhle mi to stačí.“ Do jedné ruky vzala hrnek, do druhé víčko a za doprovodu kolektivního povzdechu se přesunula k pokladně.

„Tak proč z toho děláte takovou vědu?“

„Prosím?“ otočila se zpátky k baristovi. Samozřejmě si tekutinou potřísnila rukáv.

„Proč po mně chcete, abych vám nabízel sypání, když ve finále žádné nechcete?“ Barista, jenž vypadal sotva na osmnáct let, si ji měřil přísným pohledem, jako kdyby přišla vyvolávat potíže. „Kdo jste? Nějaká kontrola nebo co?“

„Ne, jen jsem viděla... Vlastně bych řekla, že to máte v popisu práce.“ Cítila, jak se jí do tváře hrne krev, ale nechtěla ustoupit. „Na přípravě *její* kávy jste strávil moře času. Proč podobný servis nedopřejete všem zákazníkům?“
Proč mě pořád každý ignoruje?

„Ale vždyť jste přece sypání nechtěla!“

„Hele, můžu jen dostat trochu kávy?“ přerušil je muž na začátku řady.

„Ale *mohla* jsem chtít. Vlastně jsem *chtěla*, ale na to, abyste mi na nápoji vytvářel obrázek jako od Da Vinciho, nemám čas!“ vyštěkla. Byla rudá jako rak.

„No tak v tom případě,“ zafuněl barista a nosní dírky se mu hrozivě rozšířily, „si sypání zasloužíte.“